

Величину рекламного бюджету визначають кількома способами. На практиці звичайно не покладаються цілком і повністю на якийсь один, а користуються поєднанням кількох з наступних методів: 1) у відсотках до обсягу збуту, 2) з урахуванням цілей та задач, 3) на основі моделювання залежності між рівнем комунікації і поведінкою споживача і 4) на основі планування витрат.

Для ув'язки в єдиному показнику витрат конкурентів, витрат на рекламу і загальної вартості продажу користуються величиною рекламних витрат на одиницю частки ринку. У розмірі витрат на одиницю частки ринку враховуються і дії конкурентів, бо частка ринку кожного окремого підприємства залежить від частки ринку, що займається іншими.

Цей показник корисний при порівнянні ефективності реклами окремих підприємств. Вважається, що підприємство, яке витрачає на рекламу з розрахунку на одиницю частки ринку меншу суму, працює та планує свій збут продукції більш ефективно.

Виведення на ринок товару в загальнонаціональному масштабі вимагає великих початкових витрат на рекламу і стимулювання збуту. У перші місяці необхідний досить сильний поштовх, щоб по можливості швидко досягти обсягу збуту, що забезпечує рентабельність.

У процесі аналізу рекламної діяльності за звітний період визначаються фактичні відхилення від планових показників. Зменшення відносних витрат свідчить про ефективну рекламну діяльність підприємства.

Таким чином на основі проведених досліджень можна зробити наступні висновки. Основною проблемою організації збуту продукції в умовах кризи економіки є оптимальне співвідношення витрат на збут власними зусиллями та витрат на збут через інших підприємств-посередників.

При власному збуті продукції особливо внаслідок зниження платоспроможного попиту важливу роль відіграє реклама. Існує чимало методів оцінки ефективності рекламної діяльності, що прямо чинить вплив на ефективність збутової діяльності підприємств в цілому. Однак жоден з цих методів не враховує комплекс сучасних організаційних форм збуту продукції і тому, на нашу думку, потребує подальшого удосконалення.

РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ЛОГІСТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Руденко Г.Р., к.е.н., доцент кафедри економіки, організації та планування діяльності підприємства, ХНЕУ, м. Харків, Україна

На даний момент суб'єкти України стали більш самостійними у прийнятті економічних та управлінських рішень, проведенні певної економічної політики на своїй території, побудові своїх економічних взаємовідносин з іншими суб'єктами, іншими регіонами та установами. Але останнім часом спостерігається певне зниження ролі держави та державних установ у регулюванні економічних процесів, недостатня узгодженість діяльності центру і регіонів, що негативно позначається на економіці країни у цілому. Тому актуальною є розробка комплексу заходів, спрямованих на системну інтеграцію учасників мікро- та макроекономічної

діяльності. Одним з таких заходів є ефективне управління розвитком логістичної інфраструктури.

Мета – розробити практичні рекомендації щодо здійснення ефективного регіонального управління розвитком логістичної інфраструктури.

Регіональне управління логістичною інфраструктурою ґрунтується на питаннях управління економікою на мікрорівні. Ці питання знайшли відображення у роботах таких учених: Ларіної Р. Р. [1], Носова А. Л. [2], Новосьолова А. С. [3], Фатуєва В. А., Годиського Е. Г., Борзенкової С. Ю. [4], Круша П. В. [5] та інших. Проблеми регіональної взаємодії та об'єднання вимагають створення структур економічної координації, а також механізму управління матеріальними і нематеріальними потоками у них.

Сутність проблеми полягає у тому, що на даний момент українські підприємства у своїй логістичній діяльності майже не мають теоретичного та практичного підкріплення. Відсутні чіткі теоретичні розробки, законодавчі акти, інструкції, достатня інформація, кошти і, особливо, висококваліфіковані кадри. Крім того, здійснення будь-якої діяльності передбачає оцінку її ефективності з метою вироблення відповідних управлінських впливів.

У вивченні та урахуванні впливу зовнішніх факторів на логістичну діяльність особлива роль належить інформаційному забезпеченню. Проблемна ситуація полягає у тому, що в Україні на сучасному етапі не створена інформаційна база даних, яка б свідчила про потреби вітчизняних підприємств у ресурсах у відповідності з їх виробничими можливостями й підвищувала б ефективність логістичної діяльності підприємства. Тому вважаємо за доцільне створення регіональних інформаційних центрів та відповідної довідкової мережі, сфери послуг і підготовку висококваліфікованого персоналу з логістики для здійснення ефективного регіонального управління розвитком логістичної інфраструктури.

Здійсненню ефективного регіонального управління розвитком логістичної інфраструктури в Україні сприятимуть такі рекомендації:

1. Визначити учасників регіональної логістики, їх функції, потреби, принципи функціонування та обґрунтувати необхідність побудови на цій основі системи регіональних інформаційно-аналітичних центрів.

2. Розробити теоретичні та методичні основи аналізу та формування інфраструктури регіональної логістики, механізм економічної інтеграції та координації у ринковій економіці та побудувати на їх основі систему регіональних інформаційно-аналітичних центрів.

3. Обґрунтувати структуру регіонального інформаційно-аналітичного центру логістики та визначити його роль як системоутворюючого органу інтеграції матеріальних, інформаційних і сервісних потоків регіону.

4. Розробити методологію організації та розвитку регіональної економіки.

5. Визначити напрямки розвитку вітчизняної регіональної логістики.

6. Розробити методологічну основу планування та ефективного управління інфраструктурою регіональної логістики на основі розвитку наявної економічної, транспортної, інформаційної, фінансової та соціальної інфраструктури.

7. Визначити напрямки оптимізації регіонального управління розвитком логістичної інфраструктури.

8. Розробити заходи щодо оптимізації потоків на рівні території чи регіону.

9. Обґрунтувати запропоновану методологію дослідження регіону як об'єкта логістичного підходу до планування, організації та управління матеріальними, інформаційними і фінансовими потоками.

10. Розробити стратегічний план розвитку логістичної інфраструктури як основи зростання ефективності регіональної економіки.

11. Розробити методичний підхід до визначення впливу на ефективність логістичної діяльності внутрішніх та зовнішніх факторів логістичного середовища підприємств.

12. Сформувати систему критеріїв оцінки корисності та ефективності логістичної системи регіону.

13. Визначити елементи організаційного забезпечення проведення комплексного аналізу ефективності логістичної діяльності на підприємствах кожного регіону.

14. Класифікувати методи оцінки ефективності логістичної діяльності підприємств кожного регіону за рахунок введення таких ознак: практична спрямованість та рівень охоплення конкретним методом певної кількості підсистем логістичної діяльності, що дає можливість визначати найбільш доцільний метод для кожного підприємства.

15. Визначити завдання синтезу логістичної системи у кожному регіоні.

16. Визначити характеристики транспортно-дорожнього комплексу кожного регіону.

17. Оцінити стан інфраструктури і виробничо-технічної бази регіональних дистрибутивних мереж.

18. Розробити заходи оптимізації структур регіональних дистрибутивних систем для різних матеріальних потоків.

19. Удосконалити транспортно-експедиційне обслуговування споживачів та створити великі транспортно-експедиційні регіональні й міжрегіональні компанії.

20. Розробити інтермодальну логістичну технологію, яка сприятиме скоординованій роботі транспорту.

21. Забезпечити професійну підготовку кадрів у різних сферах логістичних послуг.

22. Створити сучасні автоматизовані транспортно-складські комплекси, бази і склади загального користування та вантажні термінали.

23. Створити передумови для глобалізації логістичних процесів.

Таким чином, були визначені основні проблеми, які уповільнюють розвиток вітчизняної логістичної інфраструктури та запропоновані практичні рекомендації щодо здійснення ефективного регіонального управління її розвитком. Особливої уваги заслуговує необхідність створення регіональних інформаційних центрів та відповідної довідкової мережі, сфери послуг і підготовки висококваліфікованого персоналу з логістики для здійснення ефективного регіонального управління розвитком логістичної інфраструктури. Визначивши напрямки розвитку вітчизняної регіональної логістики, необхідно створити передумови для глобалізації логістичних процесів. Подальше дослідження необхідно спрямувати на розробку рекомендацій щодо розвитку міждержавних і транснаціональних макрологістичних систем.

Список літератури:

1. Ларина Р.Р. Логистический аудит в обеспечении эффективной деятельности промышленных предприятий региона / Р.Р. Ларина // БИЗНЕС – ИНФОРМ. – 2007. – № 3 – 4 (333–334). – С. 98–103.

2. Носов А. . Состав и развитие логистической инфраструктуры региона / А. Л. Носов // Сборник материалов международной научно-практической конференции «Реорганизация и развитие социальных и бизнес-структур в условиях рыночной экономики», Киров, 12–13 марта 2010 г.). – Киров : КИБ, 2010. – С. 111–112.
3. Новоселов А.С. Теория и практика региональной экономики / А. С. Новоселов // ЭКО. – 2011. – № 9 (327). – С. 45–47.
4. Фатуев В.А. Методика выбора оптимальных стратегий управления ресурсами региона / В.А. Фатуев, Э.Г. Годиский, С.Ю. Борзенкова. – М . : ИНФРА-М, 2011. – 202 с.
5. Круш П.В. Регіональне управління: навч. посібн. / П.В. Круш, О.О. Кожем'яченко. – К. : ЦУЛ, 2007. – 248 с.

ФІНАНСУВАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ РЕГІОНАЛЬНИХ СТРАТЕГІЙ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

*Тяжкороб І.В., к.е.н., доцент кафедра фінансів, ЛІБС УБС НБУ,
м. Львів, Україна*

Перехід України на шлях сталого розвитку вимагає нових механізмів забезпечення високої якості життя нинішнього і майбутніх поколінь на основі збалансованого розв'язання проблем соціально-економічного розвитку, збереження навколишнього природного середовища, раціонального використання та відтворення природно-ресурсного потенціалу держави. Серед важелів, якими можна досягти соціально-економічного зростання на рівні окремих регіонів, є фінансові та інвестиційні.

В теперішній час фінансування реалізації стратегії регіонального розвитку здійснюється за рахунок двох груп джерел: державних та недержавних. Державна фінансова підтримка полягає у виділенні коштів з державного, обласного, місцевого, районного бюджетів, бюджетів сіл та селищ району, а також державних бюджетних та позабюджетних цільових фондів (наприклад, кошти державного фонду охорони навколишнього природного середовища, пенсійного та соціального фондів та ін.). З цих джерел фінансуються заходи щодо демографічного розвитку, освіти, малого підприємництва, соціального забезпечення і страхування [1, с. 17-18]. До недержавних джерел фінансування реалізації стратегії розвитку регіону можна віднести власні кошти суб'єктів господарювання, кошти страхових недержавних фондів, позичкові ресурси, надані банківськими та небанківськими фінансово-кредитними установами, іноземні інвестиції. За рахунок цих джерел фінансуються програми з розвитку торгівлі та транспортного обслуговування, фінансової інфраструктури та фондового ринку [1, с. 17-18].

Реалізація стратегічних програм та проектів здійснюється також шляхом співфінансування, тобто фінансування з декількох джерел, структурне співвідношення яких обумовлено особливостями галузевого спрямування проектів та наявністю різної величини приватного капіталу. Це, переважно, стратегічні програми та проекти з охорони здоров'я, житлової політики та житлово-комунального господарства, структурних змін економіки, розвитку агропромислового комплексу, інноваційно-інвестиційних процесів, транспортного комплексу, розширення